

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ กุฎีกากลางน้ำ สวนแสงธรรม กรุงเทพมหานคร

เมื่อค่ำวันที่ ๑๗ เมษายน พุทธศักราช ๒๕๕๖

อยู่ด้วยความผ่านไปหมดแล้ว

ผ้าขาวทั้งหมดที่เอาไปนี้ ไม่ใช่เอาไปอะไรนะ สำหรับในวัดนั้นมันเหลือเพื่ออยู่แล้วแหละ พวกผ้าพวกอะไรต่างๆ ก่อนข้างเหลือเพื่ออยู่ตลอดสำหรับวัดป่าบ้านตาด เวลาเราเอาผ้าในวัดไปแจกโรงพยาบาลมันไม่พอ เรื่องราวมันนะ เพราะฉะนั้นเราถึงได้เอามาจากทางนี้ไป เพื่อโรงพยาบาลต่างๆ ที่มาค้นไหนๆ เราจัดผ้าขาวให้ทุกคันรถเลย ถ้ามีอยู่ ผ้าขาวเรามีอยู่ นอกจากไม่มีก็มีขาดไปบ้างเป็นพักๆ แล้วแต่ของจะเกิดจะมีขึ้นมาเราก็ใส่รถให้ทุกคันๆ อย่างนี้เป็นประจำ เพราะฉะนั้นผ้าขาวเราจึงขาดทางโน้น ที่ให้ขาดเรื่องพระใช้สอยนั้นไม่มี เหลือเพื่อตลอด นี่เราแยกออกไปช่วยโลกนั้นซิ มันมีขาดตอนนั้น

โรงพยาบาลมาอยู่ตลอดนะ แม้แต่วันเสาร์วันอาทิตย์ก็มักจะมีวันใดวันหนึ่งในสองวันนี้มาจนได้ ที่จะให้ขาดทั้งเสาร์อาทิตย์นี้ไม่ค่อยมี เสาร์อาทิตย์นี้จะมีวันใดวันหนึ่งมาจนได้โรงพยาบาล อย่างนั้นแหละ มาเป็นประจำนะ ที่จะไม่มีมาเลยนี้แห่มารู้สึกว่ามีน้อยมาก วันนี้ไม่มีโรงพยาบาลมา นานๆ จะได้ยินที่หนึ่ง ส่วนมากจะอยู่ในวันละสองโรง สามโรง อันนี้เป็นส่วนมาก สองโรง สามโรง สี่โรง ในย่านนี้ ๕-๖ โรงไปก็นานๆ มีถึงเจ็ด แปด เก้าโรงก็มี บางวันถึงเก้าโรงก็มี แปดโรง เจ็ดโรง มีแต่ห่างๆ นะ ส่วนวันละสอง สาม สี่ นี้รู้สึกว่ายากจะเป็นประจำ

บรรดาโรงพยาบาลมานี้เราจัดให้เสมอกันหมด ไม่ให้ยิ่งหย่อนกว่ากัน ในส่วนที่ให้เสมอกันหมดทุกโรง แล้วส่วนไหนที่จะให้เป็นพิเศษ โรงไหน จังหวัดไหน ระยะเวลาไกลใกล้ขนาดไหน เราให้เป็นพิเศษ พิเศษนี้ก็ให้พิเศษเช่นเดียวกันหมดเสมอกันอีก โรงนั้น จังหวัดนั้น เช่นอย่างอุบลนี้ให้ทั้งจังหวัดเลย ไม่ว่าจะโรงพยาบาลจังหวัด ไม่ว่าจะอำเภอไหนมา ในเขตอุบลเราสั่งให้เป็นพิเศษ พิเศษนั้นมีอะไรบ้างเราก็สั่ง แล้วจัดไว้หมดเลย เวลามาก็เอาอันนี้ธรรมดาแล้วก็เอาพิเศษเพิ่มเข้าอีกอย่างนี้ทุกคันรถ ไม่ให้เคลื่อนนะ

เท่าที่ให้ทั้งจังหวัดก็มีเพียง ๒ จังหวัด คือ อุดรติดถ์ ไกล อันนี้ไม่ว่าโรงพยาบาลอำเภอ เขตจังหวัดให้พิเศษทั้งหมดกับอุบล ส่วนชัยภูมิให้เพียงสอง คือ ๒ โรงนี้ไกล เราได้ไปดูแล้ว ตั้งเข็มไมล์ไป ๒ โรงนี้ถ้าเราเทียบแล้วก็จากอุดรเท่ากับถึงสูงเนิน สีคิ้ว จากอุดรไปถึงสูงเนิน สีคิ้วที่มาจากโคราช ระยะเวลาห่างไกลพอๆ กัน เพราะฉะนั้นจึงให้เป็นพิเศษอย่างนี้ตลอดมา นอกจากนั้นก็เติมน้ำมันรถให้ทุกคันรถ ให้เต็มถึงด้วยกันหมด

ไม่ว่าใกล้ว่าไกล เติมน้ำมันรถให้ทุกคน เราเอาน้ำมันมาไว้เป็นประจำ ทำเป็นโกดังเล็ก ๆ ไว้ข้างใน เป็นถังน้ำมัน มาเติมน้ำมันแล้วก็ไป ๆ

นี่เราหลุดปากถามเขาวินหนึ่ง เหตุที่จะทราบแต่ก่อนไม่เคยถาม เวลานั่งศาลาเห็นรถเข้ามานี้ รถบรรทุกน้ำมันเต็มรถมาเลยตั้งหลาย ๆ ถัง ดูเหมือนจะเป็นถังละ ๒๐๐ ลิตรละมั้ง เติมรถมาเลย โอ๊ย รถอะไรมามากมายนัก รถน้ำมัน น้ำมันอะไร น้ำมันสำหรับเติมรถนั่นแหละ เหนอ เติมขนาดนั้นเชียวนะ ทางนี้ก็เลยต่อไปว่า ในเดือนหนึ่งได้คิดไว้บ้างหรือเปล่าว่า เดือนหนึ่งค่าน้ำมันที่เติมน้ำมันให้เขาเป็นประจำนั้น ประมาณสักเท่าไร ห้าแสนกว่าเขาวงั้น คือเขาพูดด้วยความแน่ใจเขาว่าห้าแสนกว่า นี่เฉพาะน้ำมัน

เราไม่เคยถาม สิ่งเหล่านี้จะหมดมากหมดน้อย ฟาดเสียจนโกดังเต็มเอี้ยด ๆ มาประจำ เราไม่เคยถามว่าอันนี้ซื้อเท่าไร อันนั้นซื้อเท่าไร ไม่เคยถาม การถามที่เกี่ยวกับเรื่องได้เรื่องเสียมากน้อยเพียงไร มันก็มีความตระหนี่จะแทรกเข้าไปอยู่ในนั้นใช้ไหมล่ะ ถ้าเราถามอย่างนั้น เราทำไม่ได้ เราไม่ถาม เอาให้พอใจ ๆ เลย อันนี้ที่ถามนี้ก็คือน้ำมันไปสัมผัสอันนี้ก็เลยถามดูเฉย ๆ ไม่ได้ถามด้วยความตระหนี่ถี่เหนียว มันจะมากกว่านั้นก็เอา แนะ เวลาไปสัมผัสก็ถามไปอย่างนั้น ของในโกดังนี้เต็มเอี้ยด ๆ ตลอดเลย เรามากดี ไม่มากดีเท่ากับเราอยู่นั้นแหละ ไม่ให้ขาดตกบกพร่องได้

พออะไรบกพร่องนี้ พระเวรมืออยู่นั้นอย่างน้อยไม่ต่ำกว่า ๒ องค์กร ที่รักษาศาลาเป็นประจำ ดูเหมือนอาทิตย์หนึ่ง ๆ แต่ละวาระ ๆ เหล่านี้เป็นผู้คอยดูแลรับผิดชอบสิ่งเหล่านี้ พอบกพร่องก็ให้รับสั่งทางบ้านเขามาเพิ่มเป็นประจำ นี่เป็นกิจวัตรประจำเลย ละสำหรับโรงพยาบาล

ที่เราทำประโยชน์ต่อโลกนี้เราทำจริง ๆ เราไม่ได้ทำเล่น ทำออกจากหัวใจของเราจริง ๆ คือ ความเมตตา มันครอบโลกธาตุ ว่ามันจริง ๆ อย่างนี้ ไม่ใช่ธรรมดา ใ้อที่ว่างแล้วจะหมดจะยัง มันไม่มีเลยนะ มีแต่จะให้ทำเดี๋ยว บางทีจนหมดแล้ว เขาบอกว่า ของหมดแล้ว หือ หมดแล้วหรือ มันยังอยากให้อีกนะนะ ไม่ใช่เล่นนะ นี่ละมาเทียบดูซิ เรื่องความตระหนี่ถี่เหนียวกับความเมตตาเป็นพื้นฐานให้เสียสละ เป็นยังไง คุณค่าของมันต่างกันยังไงบ้าง

คนตระหนี่ถี่เหนียวเดินไปตามทางนี้ ไม่มีใครอยากคบนะ เขาหลีกเลี่ยง ให้ไปแต่พวกคณะเดียวกัน คณะชี้เหนียวเข้าใจไหม ตั้งชื่อให้เลย พวกนี้พวกคณะชี้เหนียวเข้ากับใครไม่ได้ เข้ากับสัตว์ไม่ได้ เข้ากับคนไม่ได้ เข้ากับใครไม่ได้ ความตระหนี่มันตีราบไปหมด ใครเข้ามาไม่ได้มันเป็นไฟเผาหมด นอกจากตระหนี่แล้วมันยังแตกแขนงไปเห็นแก่ได้ แก่ร้ายแก่รวย เอาไรต์เอาเปรียบ คดโกงรีดไถทุกแบบอยู่ในความตระหนี่นี้

หมด นั่น มันแตกแขนงออกไป ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นไฟเผาเพื่อนฝูงด้วยกัน เค้าโลกด้วยกันคือความตระหนี่ นี่คือกิเลสเข้าใจไหม มันอยู่ในใจอันเดียวกัน มันแสดงฤทธิ์ของมันออกมา จำให้ดีนะ

ใครมาพูดอย่างนี้ให้ฟัง นี่ถอดออกมาจากนี้ เวลามันเป็นมีมากน้อยมันรู้อยู่ในนี้ มันหมดไปมากน้อยรู้ มันหมดเสียจริงๆ เช่นอย่างความตระหนี่นี้เรียกว่าหมดเลย ที่นี้ความเมตตาเข้าแทนที่ครอบโลกธาตุ มีเท่าไรหมด อย่างที่เราช่วยโลกเวลานี้ หากมีผู้ใดเอาสมบัติเงินทองมาให้เราช่วยโลกนี้ เอาๆ มาตั้งเป็นกอง สมมุติว่าทองคำ ก็เอาทองเท่าภูเขา กองอะไรก็ตามเท่าภูเขานี้ น่าจะไม่เลย ๓ วัน เอารถแทรกเตอร์มาไถให้เรียบไปหมดเลย นั่นเป็นยังไง นี่ละอำนาจแห่งความเสียสละ แห่งความเมตตา มันไถแหลกไปเลย

ถ้าเป็นความตระหนี่ยังไม่พอนะนั่น เามาอีก นั่นเห็นไหมล่ะ นี่ละที่ว่าเป็นข้าศึกกันให้ท่านทั้งหลายทราบเสียอยู่ในหัวใจของสัตว์ทุกคน พูดให้ชัดๆ จำให้ดีนะ หลวงตาตายแล้วจะไม่มีใครพูดอย่างนี้ อันนี้ถอดออกมาจากหัวใจพูดให้ท่านทั้งหลายฟัง โดยไม่มีความสะทกสะท้านว่าจะผิดไป ถอดออกมาจากหัวใจจะผิดไปไหน ตั้งพระพุทธรูปเจ้าถอดออกจากพระทัยสอนโลกผิดไปไหน ใครปฏิบัติตามพันทุกเข้าไปมากมายกายกองไม่มีใครลุ่มจมเพราะทำตามพระพุทธรูปเจ้าเลย แม้รายเดียวไม่เคยมี นี่ธรรมเป็นอย่างนี้

แต่เรื่องของกิเลสมีเท่าไรจมไปด้วยกันหมด เอาให้แหลกหมดไม่มีเหลือ นี่คือกิเลสออกจากหัวใจดวงเดียวกัน เวลามันมีมากมีน้อยอยู่ในหัวใจมันรู้ๆ เวลาชำระลงไปๆ สิ่งนี้บางไป ธรรมหนาแน่นขึ้นมา ธรรมหนาแน่นขึ้นมาก็เป็นคุณๆ ที่จะประโยชน์แก่โลกขึ้นมาละที่นี้ ธรรมเป็นประโยชน์แก่โลก เกิดมากน้อยเป็นประโยชน์แก่ตัวเองแล้วก็ประโยชน์แก่โลกกว้างขวางไม่มีประมาณ มีมากเท่าไรยิ่งครอบคลุมหมดเลย นี่เรียกว่าธรรม ทั้งสองนี้อยู่ในหัวใจเรา เราจะเหยียบย่ำมันไปไหน มันมีอยู่ในหัวใจ มันเหยียบย่ำเรามาตั้งกัปตั้งกัลป์แล้ว อำนาจของกิเลสนี้เรายังไม่รู้โทษของมันอยู่หรือ พิจารณาซิ

ธรรมนี้หลุดลากลากสัตว์โลกออกจากโลกจากสงสารมากขนาดไหน ไม่มีใครเหลือบมองเลย มีแต่มองตามกิเลส วิ่งตามกิเลส เพราะฉะนั้นโลกนี้ถึงได้ร้อนเป็นพื้นเป็นไฟหาเวลาว่างไม่ได้เลย เพราะมันติดมันพัน เสน่ห์มันเก่ง คาถามันเก่งไหมกิเลส หลอกตรงไหนติดหมดๆ มันแหลมคม เรียกว่าทั้งสองเป็นคู่ต่อสู้กันมา ถ้ากิเลสมากเหยียบธรรมทันที เพราะเตรียมที่จะเหยียบอยู่แล้ว ธรรมมากทับไปทันที เป็นอย่างนั้น มันอยู่ในหัวใจเรา เกิดขึ้นภายในใจแล้วฝังอยู่ในใจ

ทั้งกิเลสทั้งธรรมเกิดที่ใจอันเดียวกัน ที่อื่นไม่มีที่เกิด โลกธาตุนี้กว้างแสนกว้าง ไม่มีที่เกิดแห่งกิเลสและธรรม ไม่มีที่อยู่แห่งกิเลสและธรรม และไม่มีความสุขความทุกข์ที่เกิดจากสิ่งทั้งสองนี้อยู่ในแดนใด นอกจากอยู่กับจิตที่กิเลสและธรรมอยู่นี้เท่านั้น มันเกิดอยู่ที่นี้ ใครจะสอนละเอียดลออยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า แหมเราอัครรรยจริง ๆ นะ มันรู้ตรงไหนหาที่ค้ำพระพุทธเจ้าไม่ได้ ไม่ใช่ไปค้ำเอาเฉย ๆ นะ มันรู้ แล้วมาเทียบกันปั๊บ ยอมรับ ๆ มีแต่พระพุทธเจ้าสอนไว้หมดแล้ว ๆ นี่ซิ แล้วเราจะไปทะนงหาอะไรล่ะ ก็เมื่อรู้อะไรขึ้นมา นี่ เป็นสิ่งที่ยอมรับ ๆ เพราะของจริง พระพุทธเจ้ารู้มาก่อนแล้ว สอนไว้เรียบร้อยแล้ว เรามาปฏิบัติที่หลังรู้ที่หลังยอมรับ พอยอมรับปั๊บนี่วิ่งถึงพระพุทธเจ้า ยอมรับหาที่ค้ำไม่ได้เลย เป็นอย่างนั้นละ

เราจึงอัครรรยพระพุทธเจ้า โอ้ ใครจะมาสอนได้อย่างนี้ ไม่มี หาเถอะ สามแดน โลกธาตุนี้จะหาคนมาสอนแบบพระพุทธเจ้า อย่างแม่นยำต่อสัตว์ทั้งหลายนี้ไม่มี บอก ชี้นี้เลย ไม่มี คิดดูอย่างกิเลสภายในใจนี้ มีใคร ๆ สามแดนโลกธาตุนี้มาพูดว่ากิเลสนี้มีกิเลสเป็นลักษณะอย่างนั้นอย่างนี้ แสดงฤทธิ์เดชของมันอย่างนั้นอย่างนี้ ทำลายหัวใจสัตว์อย่างนั้นอย่างนี้เรื่อยมาแต่ไหนแต่ไร พระองค์แสดงแต่พระองค์เดียว แล้วที่นี้ธรรมก็อีกแบบเดียวกัน เต็มร้อยเปอร์เซ็นต์เหมือนกัน ไม่มีใครรู้ใครเห็นละเอียดลออกเต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นเมื่อทรงรู้ทรงเห็นประจักษ์พระทัยเต็มเม็ดเต็มหน่วยด้วยกันแล้ว จะผิดไปที่ไหนการสอนโลก นี่ละสำคัญ

ตอนที่มันรู้ชัด ๆ ก็อย่างอื่นไม่ค่อยรู้ นะ เรารู้ตามความหยาบของมัน เช่นคนเคยทำบุญให้ทาน ทำจนชินแล้วไม่ได้ทำอยู่ไม่ได้ เป็นส่วนหยาบอันหนึ่ง คือ เคยทำแล้วมันอยากทำ ไม่ทำแล้วไม่สบาย ที่นี้เวลามีจิตตกภาวนาเข้าไปเป็นรากแกนอยู่ภายในนี้แล้ว ยิ่งทำให้ละเอียดกว่านั้นเข้าไปอีก นั่นเป็นอย่างนั้นนะ ต่างกัน เวลาแก็กิเลสก็เหมือนกัน กิเลสตัวไหนมันหนาแน่นมากขนาดไหน ทำความทุกข์ความทรมานให้โลกมากขนาดไหน เวลาชำระกันเข้าไป ชำระก็คือการต่อสู้กันนั้นแหละ ธรรมต่อสู้กับกิเลสเข้าไป เวลามันมีน้ำหนักรากนี้ โห ธรรมตกฟากทวีป มันรุนแรงกระแสนของกิเลส พอตั้งปั๊บล้มทั้งหงายเลยปิดที่เดียวลง นี่ละรุนแรงอยู่ในใจดวงนี้นะ ตั้งพับนี้ไม่ได้เลยละ ขาดสะบั้นไปเลย มันเอาธรรมขาดสะบั้นไปเลย

นี่ละให้ดูเอา เวลาอำนาจของกิเลสมันรุนแรงในใจนี้ ทางนี้ก็ไม่วาย เราสู้กันไป ชัดกันไป พัดเหวี่ยงกันไปไม่วาย หลายครั้งหลายหนอันนี้ก็ค่อยมีกำลังขึ้น ก็พอเห็นเล่ห์เห็นเหลี่ยมของมันและกันบ้าง ไม่มากก็บ้าง พอบ้างแล้วมันก็ได้เงื่อนละที่นี้ เป็นกำลังใจขึ้นมา ที่นี้ก็หนักเข้า ๆ จากบ้างแล้วก็ขึ้นสูงขึ้นไป สูงขึ้น ๆ ส่วนกิเลส เมื่อธรรมหนักเข้า ๆ เพราะได้กำลังออกมาจากการบำเพ็ญธรรมแล้วเป็นเครื่องหนุนใจเข้าอีก ให้

มีกำลังความพากเพียรหนักเข้าไปอีก มันก็หมุนกำลังฆ่ากิเลสเข้าไปอีก หนักเข้า ๆ กิเลสเบาไป ๆ จางไป ๆ พอกิเลสจางไปมากน้อยความยุ่งเหยิงวุ่นวายนี้จะค่อยเบาลง นี่มันก็บอกชัดเจนว่ากิเลสเท่านั้นก่อความวุ่นวายแก่จิตใจ ธรรมไม่มี นั่น

ธรรมมีมากน้อยมีแต่ความสงบเย็น ๆ ภายในใจ กิเลสมีมากน้อยแสดงความก่อกวนทุกอย่าง ตามแบบของมันกำลังของมันแสดงอยู่ นั่น เวลาชำระหนักเข้า ๆ อันนี้บางลง ๆ ธรรมะก็หนักขึ้น ๆ ในหัวใจดวงเดียวกัน วิธีการนี้พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญมาแล้ว สรรณิ คจฺจนามิ คือ พระสงฆ์สาวกอรหัตตอรหัตต์ของพวกเรา ท่านดำเนินมาแล้ว รู้แล้วเห็นแล้ว ทรงไว้แล้วซึ่งธรรมเหล่านี้ เพราะฉะนั้นท่านสอนจึงไม่ผิด ท่านเอาวิธีการของท่านที่เป็นในจิตสอนพวกเรา นี้เรารับเราดำเนินไป มันก็ค่อยเป็นไปตามท่านนั้นแหละ เดินตามร่องรอยที่ท่านสอน กิเลสก็ค่อยเบาไป บางไป ความทุกข์ในใจจะค่อยเบาไป บางไป ธรรมพยุขึ้นเรื่อย ๆ

ให้จำเสียว่า ธรรมกับกิเลสอยู่ในใจอันเดียวกัน เป็นคู่พิศคู่เหวียงอันเดียวกัน สู้กันตลอด เอาใจเป็นสมบัติกลาง ใครเขาจะยื้อแย่งแข่งดีเอาใจมาเป็นสมบัติของตน กิเลสก็จะเอาใจมาเป็นสมบัติของตน แล้วก็สนุกเหยียบย่ำทำลาย แต่ธรรมไม่มีอย่างนั้น ธรรมมีแต่ชนะกิเลสก็เสริมขึ้นเรื่อย ๆ ไม่มีคำว่ากระทบกระเทือน ได้รับความทุกข์ความลำบาก เพราะธรรมอยู่ในใจอันนี้ไม่มี มีมากมีน้อยเสริมขึ้นเรื่อย ๆ แต่กิเลสมีมากมีน้อยแสดงให้เห็นชัดเจนว่าเป็นภัย ๆ ตามน้ำหนักของมัน ทีนี้เวลามันจางลงไป ๆ นี้ จิตใจก็ค่อยลึมหูลึมตาอ้าปากได้บ้าง เวลาธรรมชำระได้

จนกระทั่งถึงขั้นที่ว่ากิเลสที่จะสั่งสมตัวขึ้นมาไม่ได้นั้นมี แต่ก่อนกิเลสสั่งสมตัวตลอดเวลา พอธรรมหนาแน่นขึ้นมาแล้ว กิเลสจะสั่งสมตัวไม่ได้ มีแต่จะพัง ๆ ๆ เกิดไม่ได้ว่างั้นเถอะ พอแย็บออกมา มันพังแล้ว ๆ นี่คืออำนาจของธรรมมีกำลังแก่กล้าแล้ว สามารถทำลายกิเลสได้แบบเดียวกับกิเลสทำลายธรรม เวลากิเลสหนาแน่นเราจะบำเพ็ญธรรมนี้ไม่ได้ ตกหัวทวิป มนต์ที่เดียวตกไปเลย ๆ คือกระแสของกิเลสหนักมาก เห็นในใจดวงเดียวกัน ทีนี้เวลาเราสู้ไม่หยุดไม่ถอย พลังของธรรมก็ย่อมเกิดขึ้นจนได้นั้นแหละ ก็บำเพ็ญธรรมเป็นธรรม เดินตามกิเลสเป็นกิเลส ผลทำไมจะไม่มี ก็ต้องมีเหมือนกัน

จนกระทั่งธรรมมีกำลังมากแล้ว ทีนี้กิเลสจะไม่มีทำที่จะตั้งตัวขึ้นมาได้ละ ที่จะมาสั่งสมให้กิเลสเกิดขึ้นมา ๆ เหมือนที่เคยเกิดแต่ก่อน เกิดไม่ได้แล้ว ที่มีอยู่ก็มีแต่จะพังมีอยู่ อะไรก็แสดงออกมา ๆ อะไรก็ถูกทำลายพังเลย ๆ นั่น นั่นละที่นี้ถึงขั้นกิเลสจะพังพังเรื่อย ๆ อย่างนั้น ธรรมมีกำลังก็พังกิเลสไปตลอด จนกระทั่งที่ได้เคยพูดให้ฟังแล้วว่าเป็นอัตโนมัติ กิเลสเป็นอัตโนมัติแบบกิเลส ธรรมเป็นอัตโนมัติแบบธรรม กิเลสเป็น

อัทโนมัตติญฺสัฏฐวโลกไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลาย เกิดตายกองกันอยู่ที่กัปก็กัลป์ยังจะเป็นไป
อีกตลอด เรื่องของกิเลสไม่มีเงื่อนต้นเงื่อนปลาย แต่เงื่อนของธรรมนี้ตัดเงื่อนเข้ามา
ให้มีเงื่อนต้นเงื่อนปลาย ถึงจะยาวก็หดสั้นเข้ามาๆ นี้ละเงื่อนของธรรม

จะตายสักอีกก็ภพก็ชาติ หดเข้ามา ย่นเข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งชัดเจนในตัวเอง
ดังที่พระอริยบุคคลชั้นพระโสดา พอสำเร็จพระโสดาแล้ว นั้นถึงขั้นแน่นอน ถึงจะเกิดก็
ตามในพระโสดานี้บอกได้ชัดเจนว่า อย่างมากไม่เลย ๗ ชาติ เกิดก็ไม่ไปเกิดใน
อบายมุขสูนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน ไม่เกิด จะท่องเที่ยวอยู่สวรรค์ มนุษย์นี้
เท่านั้น ในระยะ ๗ ชาติ ไม่ไปเกิดเป็นกำเนิดอื่นใดเลย อกายภูมิ อกายมุข ตกนรก ไม่มี
นี่เรียกว่า อย่างนาน ชยบเข้ามา ก็อีก ๓ ชาติ นี่ก็เหมือนกัน ไม่มีคำว่าตกนรก ตั้งแต่
เป็นอริยบุคคลชั้นนี้แล้ว ไม่มี

อันที่ ๓ ก็เอกพีซี เกิดในชาติเดียวๆ มันแยกได้อีกอยู่ คือเกิดในชาตินั้น
บำเพ็ญบารมีให้สำเร็จเป็นอรหันต์ในชาตินั้นก็ได้ ยกตัวอย่างเช่นพระอานนท์ ท่าน
สำเร็จเป็นพระโสดาขึ้นมา แล้วบำเพ็ญสมณธรรม เมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพานได้ ๓
เดือน ท่านก็ได้บรรลุธรรมขึ้นในวันทำสังคายนา นี่เรียกว่าเอกพีซี เกิดมาเพียงชาติเดียว
สังหารกิเลสขาดสะบั้นไปได้เลย เป็นพระโสดาแล้วก็เป็นพระอรหันต์ในชาตินั้นเลย นี่
เอกพีซี แยกได้ ๒ อย่าง อย่างหนึ่งเป็นแล้วถ้ายังไม่สิ้นสุดนี้ ไปนี้เสียก่อน ตายแล้วไป
เกิดสวรรค์ พอหมดอายุขัยแล้วลงมาบำเพ็ญ คราวนี้ฝังเลย เรียกว่าเอกพีซี ลงมาเกิด
เพียงชาติเดียว อันนี้แน่นอน

นี่ละอะไรทำให้แน่นอน ไม่ใช่ธรรม ไม่ใช่ความดีงามของเราที่สร้างมา อะไรจะ
มาสร้างความแน่นอนให้เราได้ สร้างความตายใจให้เราได้ไม่มี เรื่องกิเลสมีตั้งแต่ อู้อยู
ยั่วเย้าๆ ดูไปถึงไหนกันไหน แดกแขนงไปไม่มีสิ้นสุด แขนงของกิเลสพาสัตว์ให้เกิด
ให้ตาย ไม่มีที่สิ้นสุด เป็นอย่างนั้นนะมันต่างกัน แล้วเรื่องของธรรมนี้หดเข้ามา ย่นเข้า
มา จนกระทั่งถึงขั้นที่ว่าจะไปโดยถ่ายเดียวเท่านั้นแล้วประจักษ์ในหัวใจ ไม่ไปถามใคร รู้
เอง นี่ก็ยังมีหมุ่นอยู่ตัวๆ เพื่อหลุดพ้นๆ โดยถ่ายเดียว เป็นอัทโนมัตติอย่างแรงเข้าไปโดย
ลำดับ ไม่ใช่อัทโนมัตติธรรมดา อัทโนมัตติขั้นแรงก็มี แรงเข้าไปๆ เอาไปจนหลุดพ้นได้

มันเป็นขั้น ธรรมะอัทโนมัตติขั้นธรรมดาที่มี ขั้นแรงเข้าไปก็มี ขั้นแรงสุดเข้าไปก็มี
เป็นขั้นๆ เข้าไป นั่น นี่เรียกว่าธรรม อยู่ในใจของเราดวงเดียวกันนี้ละ ถ้ายังไม่รู้ให้พา
กันไปศึกษาจิตใจของเสียนะ อยู่กับกิเลสจมกันมากก็กัปก็กัลป์ รู้ไหมว่าเกิดก็ภพก็ชาติ
กิเลสไม่ให้อู้อู ใครก็เหมือนกันหมด นักเกิดไม่มีใครเกินสัตว์ สัตว์โลกประเภทไหนก็
ตาม เป็นนักเกิดนักตายด้วยกันหมด แต่ไม่มีใครนับได้เลย นี่คือกิเลสพาเกิดพาตาย
มันต้องเอาความมืดบอดปิดไว้หมดๆ ไม่ให้อู้อู พ้นขึ้นมาจากนรกแล้ว มันยังปิดอีก

เหมือนหนึ่งว่าไม่เคยตกนรก แล้วสิ่งใดที่เคยทำมันเคยหลอกมันก็หลอกให้สัตว์ทั้งหลายอยากทำ แล้วทำตามมันอีก ส่วนมากมันมีแต่บาปแต่กรรม มีแต่ทางต่ำ แล้วเป็นไปอีกลงอีกอยู่อย่างนั้นนะ

นี่ละเรื่องของกิเลสจึงไม่มีเงื่อนไขเงื่อนไขตายเกิดอย่างนี้ตลอดเวลา จากจิตดวงเดียวนี้ไม่เคยตาย จิตดวงนี้ไม่เคยตายเลย เป็นอยู่อย่างนั้นตลอด ที่นี้พอธรรมแทรกเข้าไป ชำระเข้าไป สิ่งที่ทำให้เกิดให้ตายชักฟอกออกๆ ที่พาให้ได้รับความทุกข์ ความทรมานชักฟอกออก เปลี่ยนสภาพไปภพชาติใดที่ยังไม่ได้สิ้นจากทุกข์ ก็เป็นภพชาติของคนมีบุญมีความสุขความสบายบรรเทาทุกข์ได้มาก ยิ่งกว่าพวกสร้างแต่บาปแต่กรรมเป็นไหนๆ

ถึงจะเกิดจะตายในภพชาติใดก็ตาม แต่ภพชาติของคนบุญกับภพชาติของคนบาปนี้ต่างกัน ที่นี้เวลานักเข้าๆ ภพชาติใดก็มีแต่ภพของคนบุญ ภพของคนมีธรรมไม่ไปเกิดที่ต่ำช้าเลวทรามดังที่เคยเป็นมา เพราะจิตได้เปลี่ยนตัวแล้ว สร้างแต่ความดีงามทั้งหลาย ผลก็เป็นความดีความสุขความเจริญไปเรื่อย เปลี่ยนไปเรื่อย นั่น ผลเปลี่ยนไปอย่างนั้น สุดท้ายก็พ้นไปได้เลย พ้นไปแล้วจิตดวงนี้ก็ไม่ตาย นี่ละที่ว่า อมตจิต คือจิตดวงไม่ตายซึ่งหลุดพ้นไปเรียบร้อยแล้วนี่ไม่ตาย เหมือนจิตพระพุทธเจ้า พระอรหันต์ เป็นจิตประเภทนี้แหละ

ส่วนจิตปุถุชนเราไม่ตายเหมือนกันแต่มีกิเลสครอบอยู่ พาให้เกิดนั่นตายนี่อยู่เรื่อยๆ ทั้งๆ ที่จิตไม่ตาย แต่สิ่งที่เคลือบอยู่นั้นมันพาให้เกิดให้ตาย พอชักฟอกอันนี้ออกหมด บริสุทธิ์เต็มเหนียวแล้ว ทั้งไม่เกิดทั้งไม่ตาย นี่ที่เราลำบากลำบากขนาดไหน คุ่มค่าไหมที่นี้ เราอุตสาหะพยายามเต็มเม็ดเต็มหน่วย พอมาได้ผลเป็นที่พอใจแล้ว บัดนี้ความเกิดอีกตายอีกของเรา ซึ่งเป็นการแบกหามกองทุกข์ในภพน้อยภพใหญ่ นั่นได้สิ้นสุดลงไปแล้ว ไม่มีอะไรเหลือแล้วประจักษ์ใจ นี่คือผลแห่งความอุตสาหะพยายามของเรามาสนองให้เห็นชัดเจน เป็นเครื่องตัดกังวลขาดสะบั้นเลย ไม่มี นั่นเป็นอย่างนั้น

เราบินไปตามกิเลส มันว่าอะไรก็ไม่ฝืนมันทำไป มันก็จมไปอยู่เรื่อยๆ อย่างนั้น ถ้ามีฝืนมันก็มีได้เปรียบกันละคนเรา โห ความลึกลับอะไรจะเกินจิตไปได้ ไม่มีอะไรเกินจิต สัตว์โลกไม่เห็นเลย ทั้งสามแดนโลกธาตุ ศาสนาใดก็เถอะว่างั้นเลย พุดอย่างอาจหาญเลย เอาความจริงมาพุด ศาสนาใดเข้าไม่ถึงจิต สอนอยู่นอกๆ นานาไปนี้ ไม่ได้เข้าถึงจิตเหมือนพุทธศาสนา พุทธศาสนานี้จ่อปิ้งไปนั้นเลยเชียะ เอาจิตเป็นรากฐานแห่งการตัดแปลงแก้ไข เพราะจิตเป็นผู้ผิดผู้พลาดอยู่ตลอด

ตัดแปลงแก้ไขก็คือตัดแปลงแก้ไขความผิดพลาดของตัวเอง เอาความถูกต้องเข้าไปแก้ไขความผิดพลาดออกไปเรื่อยๆ ความถูกต้องไปเรื่อยๆ มันก็ค่อยเดินถูกช่อง

ถูกทางไปเรื่อย ๆ นานเข้า ๆ มันก็ตรงแนวเลย พุทธศาสนานี้เป็นศาสนาที่เอกที่เดียว สอนลงที่จุดสำคัญคือ จิตตัวเกิดแก่เจ็บตาย ตัวเป็นนักท่องเที่ยวคือจิต อย่างอื่นแก้ไขไม่ได้ แก้ที่ไหนก็ไม่ตกถ้าแก้จิตนี้ตก พระพุทธเจ้าแก้ที่จิต ตก ไม่ต้องมาเกิดมาตายอีก จึงได้นำอันนี้มา ถึงจะยังไม่สิ้นก็ตาม สิ่งที่ยุงให้ไปเกิดในสถานที่ดีเป็นลำดับลำดับตามอำนาจแห่งบุญกรรมของตนที่มีมากน้อยก็ส่งไปเกิดอยู่อย่างนั้น ไม่ได้แหวกแนวไปเกิดในนรกนะ คนสร้างคุณงามความดี มันต่างกัน

ขอให้ท่านทั้งหลายพิจารณาให้ดี เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ที่มาสอนอยู่เวลานี้ อย่าเห็นเป็นของเล่นนะ เวลามันตัดสินดานเรามันไม่ได้เล่นนะ มันเอาจริงเอาจัง ต้องได้พิจารณาให้ดี ให้พากันอดกันทน ทุกอย่างถ้าเดินตามแนวพระพุทธเจ้านี้มีขั้นดีตลอดติดตัว ตั้งแต่ตื่นนอนจนกระทั่งหลับ เราจะมีกรรมระมัดระวังคัดเลือกสิ่งดีสิ่งชั่วที่มาเป็นภัยและเป็นคุณต่อเราได้ตลอดไป แล้วคัดออก ๆ อะไรไม่ดี อะไรดีเราก็กว้านเข้ามา ๆ นี่ละอาศัยธรรมเป็นเครื่องแนะ โดยลำพังเราจะไม่รู้จักวิธีแก้ไขตัดแปลงตนเองไม่รู้ ต้องอาศัยธรรมมาแก้ไข ท่านว่าไม่ดียังงี้ ๆ ให้พยายามละตามนั้น

เราไม่รู้ ท่านสอนให้รู้วิธีละ ก็ให้ละตามนั้น จากนั้นก็ค่อยเป็นค่อยไป ต่อไปชินต่อนิสัย ความละความถอนเป็นไปในตัว การบำเพ็ญเป็นไปในตัวค่อยหมุนไปเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น จึงว่าเป็นศาสนาที่เลิศเลอ ไม่มีอะไรเกินพุทธศาสนาว่างั้นเลย แล้วสอนลงถึงจุดแห่งกองทุกข์ มหันตทุกข์ของสัตว์ทั้งหลายคือจิต ตัวนี้ละตัวสร้างกองทุกข์ทั้งหมด เมื่อยังไม่มีธรรมเข้ามาบุกเบิกเพิกถอนแล้วกองทุกข์ทั้งหมดอยู่ในจิตดวงนี้ พอมีธรรมเข้ามาบุกเบิกแล้ว ที่นี้ก็ถอนปิ้งเข้าไป ดังพระพุทธเจ้าไม่ต้องมาเกิดตายอีกแล้ว นั่นมันก็มีอยู่ เห็นอยู่กับตัวของเรา เราควรที่จะเลือกเฟ้นเอาได้ อุตุสำหรับพยายามบิบบินได้อยู่ นะ

พระพุทธเจ้าท่านก็เป็นคน ๆ หนึ่ง สาวกทั้งหลายเป็นคน ๆ หนึ่ง ท่านสอนพวกเรา ก็สอนลูกศิษย์ลูกหาซึ่งเป็นคน ๆ หนึ่งเช่นเดียวกัน ทำไมเราจึงจะไม่มีแก้ไขที่จะฝีกอบรมเพื่อตัวเอง ซึ่งพระพุทธเจ้าไม่มาเกี่ยวข้องกับเรา ได้เสียมากน้อยมีแต่เราจะรับเอง ก็ควรจะปฏิบัติตนไปให้ดีให้งาม เวลานี้ศาสนายังหนาแน่นเข้าทุกวัน ๆ แหม มันครอบหัวใจสัตว์โลก มองดูนี้แทบไม่เห็นธรรมเลย มีแต่กิเลสห้อมล้อมไปหมดทีเดียว คนทั้งคนแทบมองไม่เห็นคนเลย มีแต่กิเลสแสดงออกมาอะไรเป็นกิเลส ๆ ทั้งหมดเลย เชียว ธรรมได้แยบ ๆ ออกมานี้แทบไม่มี

อ้าว ย่นเข้ามาทั้ง ๆ ที่พวกเราเป็นชาวพุทธ แต่มันกลายเป็นชาวผีไปด้วยกันหมด นั่นซี เราอยากพูดอย่างนี้หรือพูดแล้วก็ไม่รู้นะ เราก็อลุดปากไป หือ ได้พูดแล้วหรือ มันน่าโมโหนะ โห จิตนี้เวลามันแอบเฉา นี้ ไม่มีอะไรแอบเฉายิ่งกว่าจิตนะ เลวร้ายยิ่งกว่า

จิตไม่มี ก็เพราะกิเลสนั้นละทำให้มันเลวร้ายให้อับเฉา เพราะเราหลงตามมัน ๆ ที่นี้เวลา พลิกจากนั้นแล้วกลับเป็นของเลิศเลอ สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าใจ ครอบโลกธาตุไปเลยทีเดียว นี่เวลาขึ้นขึ้นอย่างนั้น เวลาอยู่กับเราเราไม่ได้เรื่องได้ราว มันก็ไม่มี ความแปลกประหลาดหรือตื่นเต้นอะไร ก็มีแต่เรื่องของกิเลสกล่อมใจให้เคลิ้ม หลับไป ๆ ไม่อยากตื่นนอนแหละ นอนด้วยความประมาทนะ

เวลาธรรมะค่อยปลุกเข้าไป ๆ แล้วมันก็ค่อยดีขึ้น ๆ เอาเสียจนสุดขีดแล้ว ที่นี้ไม่มีอะไรเลิศเลอยิ่งกว่าใจ สุดยอดอยู่นั้นแหละ อดีตอนาคตท่านไม่มี พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่มีอดีต อนาคตที่จะเป็นสัญญาอารมณ์ต่อการเป็นมาของเรา ความสุข ความทุกข์ ความลำบากลำบากที่ได้เป็นมาแล้วเป็นยังงี้ แล้วไปข้างหน้าจะเป็นยังงี้ มันจะเป็นแบบนี้หรือยังงี้ ปัจจุบันนี้ท่านก็จำอยู่แล้ว ที่นี้มันก็ไม่มีอดีตอนาคต สมมุติอดีตอนาคต ปัจจุบันไม่มีในใจ ผ่านไปหมดแล้ว นั่นละท่านอยู่ด้วยความผ่านไปหมดแล้ว จึงไม่มีอะไรที่จะเข้าไปทำลายได้ แล้วนำธรรมนั้นมาสอนพวกเรา

ถึงไม่ได้อย่างนั้นก็ขอให้มัวรรคมืดอน พอมมีที่ฟังที่เกาะไว้เถิด ถ้าไม่สนใจเลยนี้ จมตลอดนะ หายใจฝืด ๆ หายใจเพื่อจะจม ไม่ได้หายใจเพื่อจะฟื้นฟูอะไรนะ ถ้าไม่มีธรรมแทรกในใจ ปลอ่ยให้กิเลสเอาไปนี้เหลือแต่ลมหายใจเท่านั้น จำให้ดีกว่านี้ นี่ได้ปฏิบัติมาหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจึงได้มาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเต็มเม็ดเต็มหน่วย ไม่เคยสะทกสะท้านว่า การพูดเหล่านี้ใครจะมาคัดค้านต้านทานว่าผิดไป พลัดไป หรือว่า พูดด้วยความโอ้อวดอะไร ไปปดหมดแท้จอย่างนี้ เรามันไม่มีเลยจะให้ว่าไง ก็มีแต่ความเมตตาสอนลากขึ้นมา ๆ

ใครจะมาว่าอะไรมันก็เหมือนหมาเห่าฟ้า ฟ้าอยู่ที่ไหนล่ะ หมามันอยู่ในถังขยะ มันเห่าฟ้าว้อ ๆ ได้ผลประโยชน์อะไร เทียบดูซิ หมาอยู่ในถังขยะแล้วก็เห่าฟ้า ไม่ทราบ ว่าฟ้าอยู่ที่ไหน ถังขยะคืออะไรก็ดูเอา มันวิเศษที่ไหนไอ้ที่หมาอยู่นั้น กับมันเห่าว้อ ๆ ฟ้า กับธรรมที่เลิศเลอเหนือสมมุติ เหนือฟ้าไปหมดแล้วต่างกันยังงี้ เกินกว่าที่จะมาสนใจกับสิ่งเหล่านี้ให้เสียเวล่ำเวลา เข้าใจไหมละ อะไรที่จะเป็นประโยชน์ ก็ทำให้เป็นประโยชน์สอนให้เป็นประโยชน์ไปเท่านั้น ที่ไม่เป็นประโยชน์ มันเป็นหมาเห่าฟ้าไปตลอดก็ให้มันเป็นไปซิ มันจะอยู่ในถังขยะก็ให้มันอยู่ไป ผู้ที่อยากขึ้นจากถังขยะก็ให้พากันติดกันดินนะ เอาละวันนี้พูดเท่านั้นละ

พูดท้ายเทศน์

ชาติไทยเป็นของเรา เราไม่ช่วยชาติไทยของเราใครจะมาช่วย ใครจะมาเป็นข้าศึกต่อชาติต่อศาสนาของเมืองไทยเรา ศาสนาเป็นหัวใจของชาติไทยเราคือ พุทธศาสนา ชาติไทยอุมมุขศาสนา และได้รับความสงบร่มเย็นเพราะศาสนา แล้วต่างคนต่างมี

ความรักชาติ รักศาสนาของตน ใครจะมาเป็นข้าศึก มายื้อแย่งแข่งดีหรือมาทำลายการช่วยชาติของเรา เอาคอขาดเลยนะ หลวงตานี้ไม่ถอย บอกว่าคอขาดเลย แล้วกับคน ๆ นี้ จะเข้ากันไม่ได้กับเราวังนี้เลย สนิทไม่ได้จนกระทั่งวันตายเลยนะ เพราะเราได้พิจารณาทุกสิ่งทุกอย่างแล้วก่อนที่จะมาช่วยชาติ

อย่างที่ช่วยพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ หลวงตาช่วยมานี้ก็ช่วยมาด้วยความภาคภูมิใจ และการช่วยมาทั้งหมดนี้มันจะเป็นโทษมหันตโทษที่จะพาให้พี่น้องทั้งหลายชาวพุทธเราทั้งประเทศนี้ล่มจมลง จนกระทั่งไม่มีเหลือเป็นประเทศไทยอยู่เลย เพราะหลวงตาคนเดียวที่นำพี่น้องทั้งหลายช่วยชาตินี้ เอาให้เห็นเสียทีนะ ฟังให้ดี จนกระทั่งมันจะสลบเราก็ออม จะคอขาดเราก็ออม เพื่อชาติเพื่อศาสนาของเรา แล้วยังจะพาพี่น้องทั้งหลายไปล่มจมนี้ เอาให้เห็นสักทีนะ วังนี้เลย อาจหาญ อยากเห็นเสียด้วยนะ

ใครจะมาขวางไม่ได้ เรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่โต เรื่องของบุคคล เรื่องของคณะของพวกนั้นพรรคนี้ ภาคนั้นภาคนี้อ่าเอามายุ่งนะ เป็นมหากภัยเป็นข้าศึก ความแตกแยกของชาติของศาสนาให้แตกแยกจากกันไม่มีชั้นดีเลย อ่าเอามายุ่ง อะไรที่จะเป็นความพร้อมเพรียงสามัคคีเป็นน้ำหนึ่งใจเดียว นี่เป็นพระประสงค์ของพุทธศาสนาเรา ไม่มีคำว่าจะให้ยุแห่ยกอกวนให้แตกให้แยก อันนี้พุทธศาสนาไม่มี มีแต่จะประสานเข้ามาให้ดีไปให้ดีเป็นเนื้อหนังอวัยวะเดียวกัน แล้วมีความพร้อมเพรียงสามัคคี มองเห็นกันตายใจกันได้เลย นั่นเห็นไหมละ

นี่ละศาสนามองเห็นกันไม่ต้องถามชาติชั้นวรรณะ ความดีด้วยกันตายใจกันได้เลยคนเรา อย่าทำให้ระแคะระคายกัน ถ้าทำให้ระแคะระคาย ให้เป็นการทำลายกัน แม้แต่อยู่ในครอบครัวก็แตกกันได้ ถ้าเป็นความดีอยู่ไหนอยู่เถอะ ประสานกันได้หมด เราถือกันตรงนี้ เราอย่าไปถือคนนั้นคนนี้อยู่เมืองนั้นบ้านนี้ เป็นความคิดเรื่องของกิเลสที่จะสร้างความแตกแยกใส่ชาติของเรา ชาตินี้พุทธศาสนาครอบไว้ด้วย คือความสามัคคี พระพุทธเจ้าชมเชยยิ่งนัก ให้เราอุตสาหะพยายาม

นี่เห็นไหมอำนาจแห่งความรักชาติความสามัคคีของเราที่ได้มาเวลานี้ ทองคำตั้ง ๖ ตันกว่าแล้ว ตั้ง ๖ ตัน ๘๔ กิโลกรัมแล้ว ดอลลาร์ก็ ๗ ล้านกว่ากำลังจะถึง ๘ ล้านแล้ว ขยับขึ้นไป ส่วนเงินไทยนี้ทั่วประเทศวังกั้นเถอะ ไปที่ไหนดาตาศไปด้วยสิ่งก่อสร้างนะ เต็มไปหมดจริง ๆ เราเป็นคนไปเอง มองไปเห็นที่ไหนเราให้สร้างอันนั้น สร้างอันนี้ ไปที่ไหนโรงร่ำโรงเรียน โรงพยาบาล ไปที่ไหนเห็นหมด นี่ละเงินไทยนี้ออกไปอย่างนั้นละ ท่านทั้งหลายทราบเอา ล้วนแล้วตั้งแต่เป็นเครื่องหนุนชาติของเราทั้งนั้น ด้วยความรักชาติ ด้วยความเสียสละ ด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคีกัน แสดงผลให้เห็นอย่างนี้นะ เอาเท่านั้นละ ไม่อะไรละ ใครจะบริจาค ๆ เสีย ต่อไปนี้จะให้ศีลให้พร

วันไหนก็เทศน์ทุกวัน ๆ ไม่ทราบจะเอาอะไรมาเทศน์ หลวงตาป. ๓ นี้ โหยพิลึก วันนั้นก็ร้อน อากาศร้อน ๆ แล้วเราก็ไม่เป็นอารมณ์กับมันนะ เราไม่ได้เป็น เพราะฉะนั้น ใครจึงมาอยู่ที่นี่ แล้วมาเปิดน้ำให้ฝนตกเท่านั้นเท่านั้น เราโดดออก แล้วมาเปิดน้ำตาม แถวนั้น มันพิลึกนะพวกนี้ มันหากังวลกับสิ่งไม่กังวลนี้ละ ช่างบนนี้ก็มาเปิดน้ำให้ตกลง บนชายคา ให้เย็น ๆ มันสร้างความรำคาญ นี่ไม่เคยยุ่งกับอะไร อยู่ในป่าในเขาอยู่กับอะไรที่ไหน ไม่มี ภิณฑบาทได้อะไรมา หยิบนั่นหยิบนี้ ๆ ใส่ปื๊บ ๆ เสร็จแล้วเอาออก ๆ ฉะนั้นเท่านั้นพอ

พอเสร็จแล้วก็ล้างบาตร เช็ดบาตรเรียบร้อยแล้วเอาเข้า อยู่ในแคร่ส่วนมากเอา สอดเข้าใต้แคร่ เข้าทางจงกรมเลย นั่นนะมีแต่เรื่องความจำเป็นความพอดีพอดี ไม่เหลือไม่เพื่อไม่ยุ่งุ่นวาย อะไร ๆ พอดีพอดีเท่านั้นพอ ไม่เอาอะไรมาประดับประดา ตกแต่ง สร้างความกังวลุ่นวายอันเป็นเรื่องของกิเลส เครื่องกีดขวางจิตใจให้ล่าช้าต่อ ความเพียรต่างหาก ตัดมันออก ๆ ชิ ยุ่งหาอะไร

อย่างพ่อแม่ครูจารย์มั่นเรายกให้เป็นอาจารย์ชั้นเอก เอกอย่างหมอบราบนะนี้ เราไม่ปรากฏว่ามีอะไรที่เหลืออยู่แม้เม็ดหินเม็ดทรายเลยที่เราไม่ได้ลงท่าน ยังเหลืออยู่ หนึ่งเม็ดทรายไม่มี ลงขนาดนั้นละลงพ่อแม่ครูจารย์มั่น ลงสุดขีดคือท่านเก็บหอมรอมริบตามหลักธรรมหลักวินัยนี้ ท่านทำอะไรแล้วเรามาดู ก็เราเรียนมาแล้วนี่ ท่านทำอะไร นี่เข้าไปในข้อใด ๆ ท่านไม่ให้เรียรดาสาดกระจายนะ ท่านเก็บหอมรอมริบ ท่านจึงเป็นมหาเศรษฐีธรรมละชิ ดูแล้ว อู๊ย เทิดทูนสุดยอด อยู่กับท่านเป็นเวลา ๘ ปีจะหาข้อขัดแย้ง ท่านแม้นิด ๆ ไม่มีเลย ก็มีแต่หมอบ ๆ ละชิ ท่านทำอะไร

เราไม่เคยเห็นครูบาอาจารย์องค์ไหน เราไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามท่านนะ ไม่เห็นเราก็บอกไม่เห็น แต่องค์นี้เห็นชัด ๆ นั้นถึงลงใจ อยู่ที่ไหนอยู่ได้หมด ก็อัฐภาพร่างกายนี้ ร่างกายนี้ก็เหมือนกับสิ่งเหล่านี้ไม่ผิดกันอะไร สิ่งเหล่านั้นยังไม่สกปรก ร่างกายนี้เอาหนังห่อไว้เท่านั้นข้างในมันสกปรกขนาดไหน แล้วจะไปเอาอะไรมาประดับประดา ตกแต่ง ให้สดสวยงดงามหลอกไม่ให้มองดูอันข้างในสกปรกนี้เหวอ หลอกไม่อยู่หลอกธรรมทะลุถึงหมดเลย

กิเลสมันหลอกโลกมันหลอกอย่างนั้น ข้างในสกปรกโสมนขนาดไหน ข้างนอกเอาอะไรมาประดับประดาตกแต่งให้สดให้สวยงาม จากนั้นก็ไปหาบ้านหาเรือนที่หลับที่นอนตกต่าง ๆ เพื่อหลอกโลกให้หลงกันไปตามละชิ ไม่ให้ดูอันนี้จะว่ายังไง โลกก็เลยหลงไปตามนะชิ หาอยู่หากินวิ่งเต้นชวนขายทั้งวันมันก็ไม่พอลูกพอกิน ยุ่งไปหมด เพราะหาแต่เรื่องความยุ่งมันก็ยุ่งละชิ อยู่ที่ไหนมีแต่ความยุ่งด้วยกัน เพราะกิเลสพาให้ยุ่ง เรื่องธรรมไม่ได้ยุ่งมากอะไรนะ พอลูกพอกินพอเป็นพอไปแล้วสบาย ไม่สร้างความ

ยุ่งเหยิงวุ่นวาย อย่างหลวงปู่มั่นที่ว่านี่ คืออรรถภาพของท่านก็เป็นอย่างนี้ สิ่งที่ท่านอาศัยกับเท่านี้พอกันแล้ว เข้าใจไหมละ

จะทำอะไรให้ท่านไม่เอา ท่านไม่ยุ่งเลย คืออันนี้กับอันนี้มันพอกันแล้ว ตัวนี้ก็เป็นตัวศพเสีย กุฎิอะไรก็เป็นหีบศพเสีย อาศัยกันอยู่พอได้ยกขึ้นใส่ไฟ เท่านั้น ท่านไม่เห่อนะ อันนี้เป็นศพแล้วยังมาประดับประดาตกแต่ง ยังหาร่างรำแวงมาขับอยู่ต่อหน้าศพอีกนุ่นนะ พวกบ้า เป็นอย่างนั้นนะ มันไม่ยอมตายนะอยู่ในศพแล้วมันก็ยังไม่ยอมตาย ยังมาบำรุงบำเรอขับลำทำเพลง แหมพิลึกพิลั่นนะ เห็นไหมกิเลสหลอกคน เข้าใจหรือเปล่า เอาละพอ

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ